

★ VIENOTĪBA KRISTŪ ★

"Bet es jūs, brāļi, pamācu mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdā, lai jūsu starpā būtu vienprātība un neceltos šķelšanās, bet lai jūs visi pilnīgi vienoti stāvētu vienā prātā un vienā domā" (1.Kor. 1:10)

Pēc tam, kad Pāvils sveicinājis korintiešus un slavējis viņus par garīgo izaugsmi, viņš pievēršas pirmajai problēmai, kas skāra šo draudzi: vienotības trūcumam.

Visu Korintiešiem adresēto vēstule garumā, kā arī citās Pāvila vēstulēs, mēs redzam, kā viņš mums sniedz norādījumus šīs problēmas risināšanai, kas var skart arī mūsdienu draudzes.

Viena lieta ir skaidra jau no paša sākuma: vienotību draudzē nevar panākt cilvēcīgām pūlēm. Vienotību varam sasniegt tikai tad, ja koncentrējamies uz Jēzu.

⇒ **Problēmas, kas rada nesaskaņas:**

➡ **Sašķeltība un strīdi.**

⇒ **Kā saglabāt vienotību:**

➡ **Vienotība Jēzū.**

➡ **Gudrība un briedums.**

➡ **Kalpošana un pazemība.**

➡ **Cieņa pret vadītājiem.**

PROBLĒMAS KAS RADA NESASKAŅAS

SAŠĶELTĪBA UN STRĪDI

“Bet es jūs, brāļi, pamācu mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdā, lai jūsu starpā būtu vienprātība un neceltos šķelšanās, bet lai jūs visi pilnīgi vienoti stāvētu vienā prātā un vienā domā” (1.Korintiešiem 1:10)

Kādas bija nesaskaņas Korintas draudzē (1. Kor. 1:12)?

Korintā bija viesojušies dažādi vadītāji, un katram ticīgajam bija savs iecienītākais sludinātājs (Pāvils, Apolla, Pēteris...). Tas bija nonācis līdz tam, ka starp viņiem izcēlās strīdi (1. Kor. 1:11).

Neapzinoties, ka visi sludināja vienotu vēsti, viņi koncentrējās uz nebūtiskiem aspektiem (1. Kor. 3:5–8).

Pakāpeniski tas ietekmēja draudzes dzīvi (1. Kor. 3:3). Vienotības trūkums traucēja Svēto Vakarēdienu (1. Kor. 11:33), un situācija pat nonāca līdz tam, ka draudzes locekļi cits citu iesūdzēja tiesā (1. Kor. 6:1).

KĀ SAGLABĀT VIENOTĪBU

VIENOTĪBA JĒZŪ

“Dievs ir uzticīgs, kas jūs aicinājis Sava Dēla Jēzus Kristus, mūsu Kunga, sadraudzībā” (1.Korintiešiem 1:9)

„Vai Kristus ir dalīts? Vai Pāvils ir krustā sists jūsu dēļ? Vai jūs esat kristīti Pāvila vārdā?” (1. Kor. 1:13). Ar šiem jautājumiem Pāvils vēlas likt aizdomāties.

Vienotību var panākt tikai tad, ja Jēzus ir mūsu Kungs. Vienotību nevar panākt, pievienojoties kāda brāļa vai māsas domām vai idejām un veidojot slēgtas grupas.

Taču vienotība Jēzū nav vienveidība. Tas nenozīmē, ka mums visiem būtu jādomā vienādi vai ka mums visiem jārikojas vienādi.

Nelielas viedokļu atšķirības un katra cilvēka unikālās dāvanas, ja tās ir vērstas uz Kristu, nevis rada nesaskaņas, bet gan vienotību (1. Kor. 12:12–13, 25, 27).

Vienotību draudzē var panākt tikai tad, ja nomirstam sev un dzīvojam Jēzum.

GUDRĪBA UN BRIEDUMS

“Ar jums, brāļi, es nevarēju runāt kā ar garīgiem, bet kā ar miesīgiem cilvēkiem, kā ar bērniem Kristū” (1. Korintiešiem 3:1)

Pāvils nenobriedušos kristiešus, „bērnus Kristū”, dēvē par „miesīgiem” (1. Kor. 3:1).

Šādi kristieši vairāk pievērš uzmanību cilvēkiem nekā Jēzum.

Kad vieniem vadītājiem tiek piešķirta pārmērīga nozīme, citu rēķinā, veidojas grupas, kas sadala draudzi. Tā ir nenobrieduma izpausme. Tāpēc Pāvils aicina sasniegt briedumu Kristū (1. Kor. 2:6).

Nenobriedis

Viņi ir kā bērni
(1. Kor. 3:1)

Viņi barojas ar pienu
(1. Kor. 3:2)

Jūs esat miesīgi
(1. Kor. 3:3)

Viņi ļaujas citu viedoklim
(1. Kor. 3:4)

Nobriedis

Viņi ir pieauguši
(1. Kor. 14:20)

Viņi ēd cietu barību
(Ebr. 5:14)

Tie ir garīgi
(1. Kor. 2:13)

Viņiem piemīt garīgā sapratne
(1. Kor. 2:14)

KALPOŠANA UN PAZEMĪBA

“Tā lai ikviens uz mums skatās kā uz Kristus kalpiem un Dieva noslēpumu namturiem.” (1. Korintiešiem 4:1)

Tāpat kā šodien, arī pirmajā gadsimtā cilvēkus šķīra politiskās, filozofiskās un reliģiskās domas... Kā novērst, šādu domāšanu draudzē, kas rada šķelšanos?

Liela nozīme ir vadītāja attieksmei. Draudzes vadītājiem ir jāapzinās sava vieta kā pārvaldniekiem. Viņi nav draudzes īpašnieki, bet tiem Kristus uzticējis draudzes pārvaldību.

Draudzes Galva ir Jēzus, visi pārējie draudzē kalpo kā „Kristus kalpi” (1. Kor. 4:1).

Kalpam, kam uzticēta vadīt draudzi, jāuzvedas tāpat kā viņa Kungam: vienmēr būt gatavam pazemīgi nodoties kalpošanā citiem (Fil. 2:3–8).

Kāda vienotība valdītu draudzē, ja visi – ne tikai vadītāji, bet katrs loceklis – rīkotos šādi?

CIENĀ PRET VADĪTĀJIEM

“No namturiem galvenām kārtām prasa, ka tie būtu uzticami!” (1. Korintiešiem 4:2)

Tas, ka ap līderiem pastāv sāncensība un frakcijas, nenožīmē, ka mums viņus vajadzētu noraidīt. Gluži pretēji, Pāvils atbalstīja un aizstāvēja Apolla kalpošanu un viņa darbu Korintā (1. Kor. 3:5–6; 4:6; 16:12).

Kad vadītāji rīkojas uzticīgi, viņi ir pelnījuši cieņu (1. Kor. 4:2; 1. Tim. 5:17). Taču pat tad, ja viņi nesaņem šo cieņu, viņi paliek uzticīgi, jo zina, ka tos taisnīgi tiesās Dievs, nevis cilvēki (1. Kor. 4:3-4).

Frenks un Valters Bonda bija pirmie misionāri Spānijā. Valters 1914. gadā Jaenā mira par savu ticību

Kristiešu vadītāji seko Jēzus pēdās, būdami gatavi ciest par saviem brāļiem un māsām un, ja nepieciešams, pat mirt par savu kalpošanu (1. Kor. 4:11–13; 2. Kor. 11:23–28).

Ne vadītājiem, ne locekļiem nav aicinājums cīnīties vai strīdēties savā starpā, bet gan apvienoties, slavējot Jēzu un sludinot krusta vēsti.

“Nekas nevar pilnveidot draudzes vienotību, izņemot Kristus pacietībā līdzīgu garu. Sātans var sēt nesaskaņas; tikai Kristus var saskaņot nesaskaņotos elementus... Kad kā draudzes darbinieki mīlam Dievu pāri visam un savu tuvāko kā sevi pašu, tad nebūs grūti draudzi apvienot; būs vienotība Kristū, ausis būs aizvērtas tenkām, un neviens nepārmetīs savam tuvākajam. Draudzes locekļi lolos mīlestību un vienotību, un viņi būs kā viena liela ģimene. Tad pasaulei mēs nesīsim apliecinājumu, ka Dievs ir sūtījis Savu Dēlu pasaulē.”

E. G. V. (Domājot par Jēzu, 5. jūlijs)